

Noční Vtáci a Tiene Ulice

Nad Zeleným Mestom za potrhanými oblakmi zapadalo slnko, aby ustúpilo noci a hviezdám. Cez deň pokropil ulice mrholiaci dážď a preto bol vzduch vlažný a svieži. Hlavnú promenádu začínali zaplavovať ľudia vyhľadávajúci nočný život. Éterické svetlá rozvešané v korunách mladých stromov, vysadených pod kamennou dlažbou, už žiarili naplno a vytvárali tajomnú náladu. Ruch mešťanov, výkriky obchodníkov a rôzne lahodné vône pohlcovali zmysli.

Väčšina ľudí na promenáde mala naponáhlo, teda okrem dvoch mužov v hnedých uniformách Zelenej Hory. Boli to éteristi a noční vtáci, ktorí so súmrakom začínali svoju večernú službu.

„Dnes sa mi nechce,“ zívot si na plné ústa Svenol Liotén. Tvár mal hladko oholenú a hnedé vlasy upravené v bezchybnom účese. Na jeho košeli sa vynímali dva zlaté kruhy na zelenej pletenej šnúre. Pôsobil ako hotový švihák.

„Veď si mal na oddych jeden a pol dňa,“ reagoval mladý Eteran Naitbird, éterista s krátkymi čiernymi vlasmi a mladou tvárou. Ten mal na košeli zelenú šnúru len s jedným zlatým kruhom.

Svenol mykol plecami. „Až toľko odpočinku som nemal.“

„Ako to?“ spýtal sa Eteran.

„Pamätáš si tú krásku z Bieleho Plameňa?“

„Áno,“ prikývol Eteran a už aj začínal tušiť, kam sa obráti rozhovor.

„No tak som s ňou bol...“

„Pomoc!“ ozval sa výkrik ženy a prerušil Svenola. Obaja éteristi sa začali otáčať a pozerat' hore dolu po rušnej promenáde. Až potom si všimli ženu, ktorá utekala pomedzi ľudí priamo k nim.

„Éteristi!“ kričala žena a mávala rukami. „Pomoc!“

Svenol a Eteran jej vykročili v ústrety. Tá žena mala naozaj naponáhlo. Bola už v strednom veku a jej plnú postavu zakrývali meštianske zdobené šaty s výraznou dekoltážou. V mladosti možno bývala pekná, keď bola štíhla, no teraz sa jej tvár zaguľatila pravdepodobne z prejedania. Okolo krku jej visel hrubý zlatý náhrdelník. Hlavu niesla akosi vysoko. Akiste sa jednalo o ženu nejakého zámožného mešťana.

„Čo sa stalo, krásna pani?“ spýtal sa jej Svenol a elegantne sa uklonil.

Eteran prekrútil očami. Svenol použil slovo krásna, aj keď tá meštianska žena veľa krásy nepobrala.

„Nieкто mi ukradol šperky,“ vychrlila zo seba a ukázala niekam medzi ľudí na promenáde. „Nieкто z nich.“

„Aké šperky?“ vyzvedal ďalej Svenol.

Žena pred seba vystrela ruky a ukázala obnažené zápästia. „Na každej ruke som mala zlaté

náramky a teraz sú preč.“

„Kedy a kde sa to stalo, vážená pani?“

„Tu a teraz predsa!“ vykrikla žena. „Či si myslíte že som sem utekala z domu?“

„Len pokoj,“ povedal Svenol. „Ako tie náramky vyzerali?“

„Boli to dva hrubé náramky,“ odpovedala žena a jednou rukou si obopäla zápästie. „Pasujú presne na moje ruky. Je na nich vyryté moje meno ozdobným písmom.“

„Aké je vaše ctené meno?“ spýtal sa Svenol.

Žena sa zamračila ako búrka. „A to vy neviete? Vy že ste éteristi?“

„Naozaj neviem kto ste, vážená pani,“ odvetil Svenol pokojne.

„Viete kto ja som?!“ vykrikla až očervenela. „Ja som žena...“

„Ticho,“ prerušil ju Svenol a položil jej ruku na ústa. Žena zostala zaskočená. Držal prst na jej perách a pozeral sa jej do očí. „Je mi jedno kto si, ženská, ale ak chceš našu pomoc, budeš sa so mnou rozprávať slušne. Je to jasné?“

„No dovoľte,“ spustila žena. „Toto by si nikto...“

„Psst,“ zašuškál Svenol a znovu jej priložil prst na ústa. „Slušne,“ dodal potichu.

Mladý Eteran ostal z toho všetkého v šoku a nestíhal sa čudovať. Tentokrát Svenol určite prekročil čiaru slušnosti.

„Dobre,“ spustila žena. „Chcem svoj náramok. Ale toto sa bude riešiť na vyšších miestach.“

„Ale samozrejme, vážená pani,“ odvetil Svenol so všetkou hranou slušnosťou. „No aj mi poviete, čo sa presne stalo?“

Žena sa červenala od jedu, no držala sa na uzde. Nahnevane vzdychla a vypustila vzduch z nozdier ako rozzúrený býk. „Stalo sa to tam,“ ukázala pomedzi ľudí na drevený prístrešok hrnčiara. „Pred tým stánkom sa to stalo. Pocítila som jemné šuchnutie a náramky boli preč. Nikto však pri mne v tej chvíli nebol.“

Svenol sa pohladil po brade. „Zaujímavé,“ preniesol zamyslene.

Pridal sa k nemu aj mladý Eteran: „Čo teraz?“

„Vyspovedáme toho hrnčiara, či niečo nevidel,“ odpovedal Svenol a hneď aj vykročil vpred.

Okradnutá žena sa vybrala za ním.

Svenol sa rozhliadal zo strany na stranu, či nezbadá niečo podozrivé. Pri toľkých ľuďoch, čo sa po hlavnej promenáde premávalo, bolo v tomto prípade podozrivé všetko. Hociktorý z nich mohol byť dlhoprstý zlodej. Pre istotu tiež vytvoril aj éterické vlákna a vyslal ich na dobrých dvadsať krokov na obe strany ulice. Nič podozrivé však nezachytil.

Pred hrnčiarstvom stál drevený prístrešok, pod ktorým starší muž s plešinkou vystavoval rôzne vázy. Hrnčiar si práve umýval ruky v sude s vodou. Na sebe mal zafúľanú košeľu a cez ňu uviazanú zásteru s flákmi od hlíny.

„Dobrý večer,“ pozdravil sa slušne Svenol a zbežne si prezrel vázy na stole.

Hrnčiar odtrhol pohľad od suda s vodou, vytiahol z neho ruky a utrel si ich do zástery. „Aj vám, vážení éteristi,“ sklonil hlavu na pozdrav. Potom sa pozrel na ženu, ktorá stála vedľa Svenola. „Aj vám, vážená dáma. Ako vám môžem pomôcť?“

„Tejto žene niekto odcudzil majetok,“ spustil Svenol. „Vraj sa to stalo pred týmto stánkom.“

„Presne tak,“ pridala sa meštianka, otočila sa a ukázala asi tak päť krokov pred seba na kamennú dlažbu. „Tadiaľ som išla, keď sa to stalo.“

Hrnčiar prehovoril: „No ja som nič nevidel, ale túto vzácnu dámu si pamätám. Kričala o pomoc, ak som dobre počul a to len teraz pred chvíľou.“

„Dobrý muž,“ oslovil ho Svenol. „Nič podozrivé si nevidel? Čokoľvek nám pomôže.“

Hrnčiar zdvihol prst, akoby dostal nápad. „No niečo sa veru stalo. Keď táto dáma prechádzala popred môj stánok, jedna z mojich váz spadla sama od seba na zem,“ hrabol pod stolom nohou. Ozvalo sa štrnganie črepín.

Svenol sa zohol a pozrel sa pod stôl s vázami. Uvidel tam črepy zmetené na kôpke. „A nemohla byť len zle uložená?“ spýtal sa.

„Nie,“ zavrtel nesúhlasne hlavou hrnčiar. „Už to robím roky a nikdy by som nepostavil vázu na kraj stola, aby mohla len tak sama od seba padnúť.“

Meštianka v honosných šatách potiahla Svenola za košeľu. „To je ono, to bol určite ten zlodej.“

„Ale tu pán hrnčiar žiadneho zlodeja nevidel.“

„Nebolo tu ani nohy,“ pritakal muž.

Žena dupla o zem. „Robte s tým niečo!“ nakázala krikom. „Ste predsa éteristi. Chcem svoje náramky späť!“ dožadovala sa s hnevom.

„Vážená pani,“ riekol Svenol pokojne ako letný vánok a pozrel sa žene do očí. „Už som vám raz vysvetlil, že so slušnosťou človek ďalej dôjde.“

„Jediný neslušný si tu ty,“ hundrala žena.

Svenol len mykol plecami. „Aký som, taký som,“ odpovedal bez záujmu.

„Neskutočné, aký človek sa dnes môže stať éteristom,“ odvrkla meštianska žena.

„Prezradte mi vaše ctené meno,“ pokračoval Svenol. „A tiež kde bývate. Aby sme vedeli, kam tie náramky doniesť, ak ich nájdeme.“

„To by ste mali vedieť, kde bývam a ako sa volám,“ odpovedala žena a otočila sa na hrnčiara. „Tento šikovný muž to určite vie.“

„Áno,“ prikývol hrnčiar. „Ctené meno nepoznám, ale ak sa nemýlim, ste ženou kupca so zlatom.“

Žena si pohrdavo odfrkla. „Som ženou kupca so zlatom a zaráža ma, že moje meno nepoznáte. Je to urážka.“

„Ja mám len jednu hlavu, vážená pani,“ odpovedal hrnčiar. „A v nej mám hlavne svoje remeslo.“

„Predstavím sa, ale iba raz,“ spustila žena nazlostene. „Moje ctené meno je Zdukra. Nájdete ma v krásnom modrom dome priamo na námestí pred budovou úradu. Taký je tam len jeden.“

„Keď niečo zistíme,“ dal sa do reči Svenol, „tak vám to prideme oznámiť do krásneho modrého domu, vážená Zdukra.“

„No to teda!“ ozvala sa meštianka a ukázala na neho prstom. „Zajtra pôjdem za veľmajstrom. Toto je tvoja posledná služba.“ Sprudka sa otočila a vážnym krokom začala kráčať preč.

Svenol ju len potichu sledoval s úsmevom na perách.

Mladý Eteran sa však až tak nadšene netváril. „Naozaj ťa vyhodí?“ spýtal sa ustarane.

Svenol mu venoval krivý pohľad, dokonca nadvihol len jedno obočie. „A čo si sa zbláznil? Hentaká ohyzda?“

„Čo keď má známosti?“ dostal zo seba Eteran. „Veď si sa s ňou rozprával ako, no ako...“

„Ale prestaň,“ prerušil ho Svenol a mávol rukou. Potom sa otočil na hrnčiara za stolom. „Povedal som niečo neslušné?“ spýtal sa ho.

„Veruže nie,“ odpovedal hrnčiar.

„No tak je to vyriešené,“ riekol Svenol a potľapkal Eterana po pleci. „A mimochodom. Celý čas som vedel, kto tá žena je. Len som si ju tak doberal.“

Eteran sa pleskol po čele. „Ja nemám slov. Takto by sa...“

„Máme prácu,“ zrušil ho Svenol. Pozrel sa na hrnčiara a pokynul hlavou. „Ďakujeme, dobrý muž.“

„Nemáte zač, vážení éteristi,“ odvetil hrnčiar. „A tou ženou sa netrápte. Je to neslušná... No je to jedno.“

Promenádu zaplnili prostí roľníci, zámožní mešťania ale aj krásne dievčatá či pôvabné dámy. Žiarivé éterické svetlá v korunách mladých stromov dodávali noci čarovnú náladu. Po dennom daždi povieval rušnou promenádou jemnučký svieži vánok a hladil po holej koži ako dotyk vtáčieho pierka.

Svenol sa zhlboka nadýchol nočného vzduchu. „Dnes je to úžasné,“ povedal spokojne a usmial sa na dve mladé dievky, ktoré kráčali oproti. „A to som si myslel, že táto noc už krajšia byť nemôže.“ Dievčatá sa tomu komplimentu začali chichúňať a pokračovali ďalej. Párkrát sa ešte otočili, pozreli sa na Svenola a niečo si pošepkali.

„Baví ťa to?“ spýtal sa Eteran. „Máme nájsť stratené náramky.“

Svenol sa otočil na svojho mladého spoločníka. „Samozrejme, že ma to baví. Tebe sa dievčatá

nepáčia?“

„Ja... No páčia,“ odpovedal Eteran neisto. Trochu sa začínal červenat', alebo si to aspoň myslel. „Ale prvoradá je práca, nie?“

„To áno,“ prikývol Svenol. „Ale ako chceš nájsť toho zlodēja. Nemáme žiadnu stopu.“

„To teda neviem,“ odvetil Eteran. „Musíme na niečo prísť. Veď tá žena je z vysokej vrstvy. A ty si sa k nej nesprával práve najmilšie.“

„Prestaň sa toľko trápiť. Všetko nejako dopadne. Pozri tam.“ Ukázal pred seba. Pomedzi ľudí k ním kráčal starší muž v modrom rúchu, v páse stiahnutom hrubým koženým opaskom. Za ním skrýval dve dýky, každú na jeden strane. Mal dlhé šedé vlasy a nad hornou perou hustý rovnako šedý fúz. Bol to poviedkár morského národa Gestoy, ktorého stretli predošlú službu v prepychovom hostinci Biely Plameň.

„To je ten poviedkár,“ povedal Eteran.

„Niečo ma napadlo,“ riekol Svenol a zamával na šedivého muža.

Gestoy si všimol dve známe tváre a pristúpil k nim. „Dobrý večer, éteristi,“ pozdravil sa slušne.

„Aj tebe,“ odvetil Svenol.

„Ako pokračuje služba?“ spýtal sa poviedkár Gestoy.

„Máme menší problém,“ prezradil Svenol.

„Aký môžete mať problém v túto čarovnú noc a na tomto krásnom mieste?“ odpovedal poviedkár otázkou a rukami zahrnul celú promenádu.

„Došlo ku krádeži a nemáme žiadne stopy,“ pokračoval Svenol. „Ale nejaké stopy by tu mohli byť, no ja ich nedokážem vycítiť.“

„Čo tým chceš povedať?“ spýtal sa šedivý Gestoy.

„Potrebujeme tvoju pomoc,“ odpovedal Svenol. „Verím, že dokážeš vycítiť stopy použitia éteru.“

„Ale, ale, ale. Éteristi Zelenej Hory potrebujú pomoc od divokého éteristu?“

„Presne tak,“ prikývol Svenol.

Pridal sa aj mladý Eteran. „Stopy éteru?“ opýtal sa.

„Domnievam sa, že ten zlodej mohol byť tiež divoký éterista,“ odvetil Svenol a pokynul hlavou na poviedkára. „Tuto Gestoy bude určite vedieť vycítiť stopy použitia éteru. Je to náročné a ja to nedokážem, teda nie tak efektívne.“

„Akože použil éter a prebehol tak rýchlo, že si ho nikto nevšimol?“ spýtal sa Eteran. Hlavu mal plnú otázok. „A čo tresk? Nepočuli sme žiaden tresk.“

„Neviem,“ mykol plecami Svenol a potom sa pozrel na šedivého poviedkára. „No čo?“

„Dobre,“ povedal Gestoy. „Ale najskôr mi odpovieš na otázku.“

„Sem s ňou.“

Gestoy sa usmial popod fúz a prehovoril: „Nemá formu a dokáže nabrať akýkoľvek tvar. Vie byť

pokojná aj zúrivá. Dokáže ničť, zabíjať ale dáva tiež život a silu. Čo je to?“

Svenol sa zamyslene pohladil po brade a začal si mrmlať popod nos: „Naberie akýkoľvek tvar... Zaujímavé, veľmi zaujímavé.“

„Ja teda nemám tušenie,“ povedal Eteran.

„Zatiaľ ani ja,“ priznal Svenol. Pozrel sa na tmavú, nočnú oblohu, akoby na nej mala byť napísaná odpoveď. Spoza potrháných mrakov nazeral mesiac. „Dnes pršalo,“ zahundral sám pre seba a nastavil dľaň, sťa by do nej chcel chytiť neviditeľné kvapky.

„Už vieš?“ spýtal sa ho poviedkár.

„Možno.“

„Aká je tvoja odpoveď?“ posúril ho Gestoy.

Svenol pred seba nastavil dlane a vytvoril z nich akúsi mištičku. „Voda. Voda je moja odpoveď. Keď naberiem do dlaní vodu, ona naberie tvar mojich dlaní. Keď napustím vodu do hrnca, ona naberie tvar hrnca. Dokáže nabrat' akýkoľvek tvar, ale sama o sebe nemá formu. Voda dodáva silu a život stromom, ale aj nám. Keď sa voda rozzúri, dokáže ničť.“

Gestoy sa usmial. „Správne. Si bystrý.“

„Tak nám pomôžeš?“ spýtal sa Svenol.

„Ukáž mi to miesto.“

„Je to kúsok,“ pokračoval Svenol.

Spolu s Eteranom odvieďli poviedkára pred stánok hrnčiara. Drevený prístrešok bol už prázdny. Hrnčiar zabalil svoje vázy a zavrel sa v dielni. Pod stolom však stále ležala kôpka črepín z rozbitej vázy.

„Tu niekde sa to stalo,“ povedal Svenol.

„Tak sa na to pozrime,“ riekol Gestoy. Spojil ruky pred hrud'ou a zavrel oči. Siahol po svojom éteri. Vyslal von jemné éterické vlákna a začal hľadať stopy. Vyžadovalo si to veľmi veľké sústredenie. Skutočne niečo vycítil. V mysli uvidel akúsi slabučkú hmlu, akoby sa vo vzduchu vznášal prchavý éter. Tá jemná hmla sa tiahla ďalej promenádou, no bola slabá a čoskoro vyprchá. Poviedkár otvoril oči. „Niečo cítim. Niektu tu skutočne použil éter.“

„Aké to je použitie?“ spýtal sa Svenol.

„Neviem,“ odpovedal Gestoy. Ruky dal v bok a zamračene sa rozhlíadal smerom, ktorým sa ťahala hmlistá stopa. „Ide to niekde tam.“

„Vidiš kam vedie?“ vyzvedal ďalej Svenol.

„Čoskoro sa to vytratí,“ odvetil Gestoy a vykročil vpred po éterickej stope. „Poďte za mnou.“

Svenol a Eteran potichu nasledovali poviedkára rušnou promenádou. Snažili sa vyhýbať skupinkám ľuďí. Svenol dokonca ani nevenoval pozornosť mladým dievčatám, ktoré okolo nich prešli. Eteran sa zase rozhlíadal všade navôkol, aby našiel niečo podozrivé. Gestoy ich chvíľu

viedol vpred. Minuli niekoľko hostincov aj kováčsku dielňu a napokon sa zastavili pred tmavou bočnou uličkou, ktorá sa napájala na žiarivú hlavnú promenádu.

„Tu stopa končí,“ zhodnotil poviedkár.

„Ďakujeme,“ odvetil Svenol. „Ďalej si poradíme aj sami.“

„Tak veľa šťastia,“ rozlúčil sa poviedkár Gestoy a vybral sa niekam po nočnej promenáde.

Svenol si povzdychol a pozrel sa do tmavej uličky. „Tak sa dáme do toho.“

„Prečo by stopa éteru končila práve tu?“ spýtal sa Eteran.

„Neviem,“ odpovedal Svenol. „Vytvor éterický plameň.“

Eteran pred seba vystrel ruku, dlaňou hore a vytvoril v nej žiarivý biely plameň vysoký na jeden lakeť. „Hotovo.“

„Tak sa pozrime, čo nás tam čaká,“ povedal Svenol a vykročil vpred. Pre istotu vytvoril aj niekoľko éterických vlákien. Ak sa v tejto uličke skrýva cudzí éterista, určite ho vycíti.

Eteran kráča po jeho boku a svojim éterickým plameňom rozháňal temnotu pochybnej uličky. Obklopovali ju len chladné holé steny dvojposchodových domov. Nikde neboli žiadne okná, veď kto by chcel mať výhľad do úzkej, tmavej uličky. Po zemi sa povalovali smeti, porozbíjané fľaše a porozhadzované drevené laty, ktoré sem niekto vyhodil. Každých pár krokov sa tieňom mihla nejaká túlavá mačka, ktorá sa sem vydala prehrabávať v odpadkoch.

Svenol a Eteran sa dostali tak hlboko do uličky, že už nebolo počuť ani ruch promenády. Steny domov sa zužovali až vytvorili len veľmi úzky prechod. Vedľa seba by sa už nezmestili a tak kráčali za sebou.

Na úplnom konci ulice ich čakali staré drevené dvere.

„Kam to vedie?“ spýtal sa Eteran pod bielou žiarou éterického plameňa.

„Ako to mám vedieť?“ odvetil Svenol otázkou a priložil ucho ku dverám. Chvíľu sa snažil načúvať, no nič nepočul.

„Čo teraz?“ spýtal sa mladý Eteran.

Svenol sa odštúpil od dverí a rukami si uhladil svoje vzorne učesané vlasy, akoby sa chystal vojsť do drahého pohostinstva. „Ideme na návštevu,“ povedal a plnou silou vykopol dvere. Tie s veľkým hukotom odleteli dozadu a dopadli na zem ako kus starej laty.

„Čo si to urobil?“ vyhrkol Eteran prekvapene. „To nemôžeme.“

Svenol prekročil prah a postavil sa na spadnuté dvere. „Neskoro,“ povedal bez záujmu.

Eteran si povzdychol a vybral sa za ním.

Okrem starých zanedbaných svietnikov obalených do pavučín, boli steny holé. Nikde žiadne dvere či okná. Spustnutá drevená podlaha každým krokom vŕzgala a praskala.

„Mne sa tu vôbec nepáči,“ pošepekľal Eteran.

„Ani mne,“ odvetil Svenol. „Ale musíme niekde...“

Prerušilo ho akési cvaknutie. Vzduchom zasvišťal šíp a preletel rovno medzi ich hlavy. Eteran od prekvapenia stratil spojenie s éterom a jeho plameň zhasol.

Ostala tma a rozhostilo sa ticho.

„Čo to bolo?“ pošepkal Eteran. Znovu sa spojil s éterom a vytvoril éterický plameň, ktorý osvetlil starú chodbu. Nikde nebolo po žiadnom útočníkovi ani stopy.

„Netuším,“ odpovedal Svenol. Čupol si a prezrel si starú drevenú podlahu. Všimol si jednu vypuklú latu. Jemne ju potlačil. Ozvalo sa cvaknutie, no tentokrát žiadny šíp nevyletel.

„Pasca?“ spýtal sa Eteran.

„Vyzerá to tak,“ odpovedal Svenol a vstal. „Musíme si dávať pozor.“

„Kto by tu dával pasce?“

Svenol ukázal na dvere pred nimi. „Nieкто, kto sa skrýva tam.“

„Je to nebezpečné,“ konštatoval Eteran. Toto bola ešte len jeho druhá nočná služba a takmer skončil so šípom v hlave.

„Nebezpečné sú len ženy,“ odvetil nedbalo Svenol. „Ver mi.“

Eteran si vzdychol.

„Pokračujeme, ale opatrne,“ riekol Svenol. Dával si veľmi veľký pozor na to, kam pokladá nohy. Pomaličky dokráčal až ku dverám.

Vtedy si mladší Eteran všimol akýsi tenučký povrazec natiahnutý pred dverami.

„Pozri tam,“ varoval ho.

„Dobrý postreh. Dupnem na to?“

„Čože?“ vyhrkol Eteran. „To si robíš srandu?“

„No nie,“ odpovedal Svenol. „Myslím to vážne.“

„Čo?“

Svenol mávol rukou. „Nechaj to tak.“

„Ako otvoríme dvere?“ opýtal sa Eteran.

„Takto,“ odpovedal Svenol a z celej sily kopol do dverí. Nič sa nestalo, len padol kus omietky zo steny.

„Pekné,“ pochválil ho Eteran. „Toto bol tvoj plán?“

„Mám ešte jeden,“ povedal a v ruke vytvoril jasný žiarivý meč z éteru. Zahnal sa a presekol dvere na polovicu. Jedna strana dverí držala v zámku a druhá na pántoch. Svenol nechal svoj meč rozplynúť a znovu kopol do dverí. Tie sa zlomili na dve časti a s veľkým lomozom leteli dole zo schodov, ktoré boli hneď za nimi.

„Veľmi nenápadné,“ dal sa do reči Eteran.

„Tiež si myslím,“ odvetil Svenol. Prekročil natiahnutý povraz a nazrel zo schodov dolu. „Posviet mi tam.“

Eteran opatrne prekročil pascu a postavil sa vedľa Svenola. Svojim bielym svetlom zasvietil na schody. Ožiaril zatuchnuté pivničné schodisko idúce tak hlboko, že ani za pomoci éterického plameňa nedoviedel na jeho koniec.

„Pokračujeme,“ rozkázal Svenol a vybral sa dole.

Schádzali dole a našľapovali opatrne, aby sa vyhli prípadným pasciam. Svenol tiež skúmal tmú pomocou éterických vlákien. Zatiaľ nič podozrivé nezachytil. Chvíľu im trvalo, kým sa dostali na koniec. Tam ich čakali ďalšie dvere.

„Naozaj?“ spýtal sa Svenol a pokrútil hlavou. „Ďalšie dvere?“

„Možno budú odomknuté,“ pridal sa Eteran.

„Možno,“ povedal a chytil kľučku. Dvere sa otvorili. „Ved' preto.“

Odhalila sa pred nimi pivničná miestnosť ktorej strop podopierali dva trámy. Na stenách horeli fakle uchytené do svietnikov. Na opačnom konci pivnice sa črtal prechod do druhej miestnosti.

„Nikde nikto,“ povedal Svenol.

V tom do pivnice vbehli dvaja muži odetí vcelku nenápadne, ako roľníci či farmári. Za opaskami mali akési vrecúška a jeden z mužov v ňom držal skrytú ruku.

„Kto tu je?!“ skríkol jeden z cudzincov.

„Sme opravári dverí,“ prehovoril Svenol sebavedome. „Všimol som si, že ich máte rozbité. A zámky vám tiež nefungujú. Odporúčam vymeniť aj pánty.“

Cudzí muži si vymenili pohľady. Jeden z nich vytiahol ruku z vrecúška za opaskom a do vzduchu čosi rozprášil. Vyzeralo to ako múka, ktorú niekto len tak hodil nad seba.

Svenol siahol po éteri, no nič necítil. Nadýchol sa toho zvláštneho prášku. Nedokázal udržať svoj éter pod kontrolou. Nevedel sa vôbec sústrediť. Hneď vedľa neho sa zasekol Eteran. Aj jeho niekto odpútal od zdroja sily. Teraz sa pozerali cudzím mužom rovno do očí bez možnosti použiť éter.

„Ehm,“ odkašľal si Svenol. „Ako sa máte?“ spýtal sa, akoby sa nič nedialo.

„Obávaní éteristi,“ prehovoril jeden z cudzincov „Bez éteru ste na nič.“

Svenol urobil krok bližšie k mužovi a uprene sa mu pozrel do očí. „Ja ťa poznám,“ prehovoril vážne. „Vyspal som sa s tvojou mamkou.“

„Čože?“ spýtal sa nechápavo muž očividne zaskočený týmto komentárom.

Svenol využil prekvapenie a praskol mu jednu tvrdú a dobre mierenú ranu na tvár.

Eteran zase skočil na druhého muža a začal sa s ním naťahovať. Pokúšal sa ho zhodiť na zem, no márne. Ten muž bol ohybný a rýchly ako had. Takmer na mu vykrútil zo zovretia, no v tom zasiahol Svenol. Skopol toho darebáka, až klesol do kolien. Potom ho priškrtil kým nestratil dych. Zachrčal a zrútil sa na zem. Teraz vedľa seba ležali dvaja lotri v bezvedomí.

„Tak to by sme mali,“ zhodnotil Svenol.

„Čo to malo znamenať?“ dostal zo seba Eteran. „Nedokážem ovládať svoj éter.“

„Ani ja,“ odvetil Svenol. „Ale poradili sme si.“

Eteran sa zohol k jednému mužovi a nahmatol malé vrecúško, ktoré mal za opaskom. Bol v ňom akýsi jemný prášok. „To je zvláštne,“ prehovoril Eteran a premiesil ho pomedzi prst. „Keď som sa ho dotkol, éter sa mi ešte viac vzdialil.“

„S takým niečím som sa ešte nestretol,“ pridala sa Svenol a začal si oprašovať veci od toho záhadného prachu. Eteran zatiaľ obom mužov zobral vrecúška, poriadne ich zviazal a schoval do svojej vlastnej kapsy za opaskom. Tam budú v bezpečí.

Ozval sa hlasný dunivý tresk, ktorý sa rozliehal podzemím ako lavína. Svenol chcel podvedome siahnuť po éteri, no márne. Bolo to akoby sa z neho celkom vytratil. V tom ho niekto zdrapil odzadu a priložil mu na krk chladné ostrie dýky.

Eteran len vyvaloval oči. Jeho spoločníkovi na krku mu držala dýku akási čiernovlasá žena v tmavom oblečení s tvárou zahalenou v kapucni. Za opaskom niesla uchytené vrecúško, pravdepodobne so záhadným práškom a tiež niekoľko ostrých dýk. Tá žena sa zjavila zdanlivo odnikiaľ. Musela vedieť perfektne ovládať éter.

Svenol pomaly zdvihol ruky. „Len pokoj.“ Čepel ho rezala do krku.

„Je to žena,“ povedal Eteran. „Drží ti na krku nôž žena.“

„Ako vyzerám?“ utrúsil Svenol. „Mám učesané vlasy?“

„Dost!“ skríkla žena. „Ak niečo skúsite, tak ho podrežem.“

„Dobre, dobre,“ spustil Svenol. Vedel, že ak sa trochu prudšie pohne, tak bude o hlavu kratší. Nevidel z tejto šlamastiky východisko. „Len pokojne. Čo od nás chceš?“

„Našli ste skrýšu,“ odpovedala žena. „Nemôžem vás nechať odísť. Neberte si to osobne.“

Eteran spravil opatrný krok vpred. „Počkať. Mám pre teba návrh.“

„Aký návrh?“

„Viem, kde si jedna bohatá meštianka drží cennosti,“ spustil Eteran, no sám nevedel, čo chce týmito rečami docieľiť. „Poviem ti, kde to je, ak ho pustíš.“

Svenol sa našťastie pridala k divadielku: „Prestaň ty tupec,“ precedil nahnevane pomedzi zuby. „Tú ženu máme chrániť.“

„Kašlem na ňu,“ odsekol Eteran. „Je namyslená. Nič iné ako prísť o majetok si nezaslúži.“

Čiernovláska spozornela „Čo to je za meštianku?“ spýtala sa.

„Nič jej nehovor, lebo ťa nahlásim veľmajstrovi!“ zakričal Svenol. Vôbec netušil, o čom je reč, no rozhodol sa hrať túto hru spolu s Eteranom.

„Čo ma ty chceš nahlásiť,“ rozhodil rukami Eteran. „Už ma nebaví robiť ti poskoka. Si obyčajný... no... obyčajný chumaj.“

„Ale veď ty si len obyčajný poskok,“ odsekol Svenol. „Chabý éterista prvého stupňa. Ani meč nevieš zhmotniť.“

Eteran nedbalo mávol rukou. „Podrež ho,“ povedal smerom k cudzej čiernovláske. „Nič iné si nezaslúži. Je mi to jedno.“

„Lebo v rovnom boji by si prehral!“ zakričal Svenol. „Si obyčajný blbec!“

„Čo si to povedal?!“ zahučal Eteran nepríčetne. „Vieš čo? Ja sa radšej pridám k zlodej. Už ma to nebaví, aby si vedel.“

Svenol cítil, ako sa povolil stisk čepele na jeho krku. Divadielko zabralo. Podarilo sa im tú ženu aspoň trochu rozptýliť.

„Hej ty tupec!“ zakričal Svenol na Eterana a žmurkol. Prudko sa mykol a vykrútil sa žene zo zovretia. Na krku mu však ostala malá rezná rana.

Žena pohotovo uskočila vzad, pustila dýku na zem a spojila ruky pred hrud'ou. Ozval sa hlasný tresk. Rozbehla sa do tmavej chodby tak rýchlo, že to vyzeralo akoby jednoducho zmizla.

Svenol ignoroval kvapku krvi stekajúcu po jeho krku a tiež spojil ruky pred hrud'ou. Stále necítil svoj éter, no napokon sa mu to podarilo ho vypátrať.

Ozval sa ďalší tresk.

Prúdenie času sa spomalilo. Svenol vnímal svoj hlasný tiahly dych a mocný tlkot srdca. Nemalo zmysel otáľať a tak sa rozbehol do tmavej chodby za ženou opojený silou éteru.

V tmavej pivničnej chodbe si nevidel ani na špičku nosa. Po chvíli behu za pomoci éteru uvidel svetlo.

Ocitol sa akosi sklade. Strop podopierali masívne stĺpy. Stojace kované svietniky s éterickými svetlami vrhali do miestnosti jemné svetlo. Popri stenách boli poukladané drevené truhlice rôznych tvarov a veľkostí.

Svenol stál v strede miestnosti a rozhliadal sa okolo. Stále mu telom prúdil éter, no mal problém ho ovládať. Stálo ho to veľa úsilia. Svojim vláknom však zachytil cudziu ženu skrývajúcu sa za jedným zo stĺpov. Tiež jej v tele prúdil éter. So ženou teda ešte éterický súboj nikdy nevedol.

Čiernovláska vyskočila spoza stĺpu. Pozerala sa priamo na Svenola. Ten neváhal a rozbehol sa plnou rýchlosťou na ňu.

Na tento manéver použil všetok svoj éter. Krok po kroku sa blížil k žene v tmavej kapucni. Tá len tak postávala a nezdalo sa, že sa chce brániť, čo bolo prinajmenšom zvláštne.

Svenol pred seba natiahol ruku a pokúsil sa ženu v čiernom chytiť.

Tá však rovno pred jeho ruku nastavila akési vrecúško. Svenol nestihol zareagovať a rukou vrecúško rozrazil. V tom momente stratil kontrolu nad éterom. Do vzduchu sa rozletel kúdel' záhadného prášku. Svenol sa chytil do pasce. Teraz mu došlo, prečo sa tá žena vôbec nehýbala, aj keď vládla mocným éterom. Čakala na vhodný moment, aby rozprášila ten prášok a to sa jej aj podarilo.

Svenol znova stratil spojenie s éterom.

Čiernovláska neváhala. Skočila po ňom a zahнала sa dýkou. Svenol sa len tak tak stihol uhnúť. Pri tomto manévri jej spadla kapucňa z hlavy.

Až teraz mal Svenol možnosť pozrieť sa jej do tváre. Bola skutočne krásna. Divoké a husté havranie vlasy, oči modré ako letná obloha a červené pery ju robili neobyčajne pôvabnou. Keby ju stretol na ulici, určite by si neodpustil nejakú poznámku.

„Nedohodneme sa?“ spýtal sa Svenol pripravený odraziť ďalší útok.

„Ty ma chytíš a budeš oslavovaný ako hrdina čo dolapil zlodějku?“ reagovala otázkou žena a zahнала sa dýkou.

Svenol uskočil vzad. „Takže si zlodějka?“ spýtal sa. „Ako sa voláš?“

„To je jedno,“ odsekla krásna čiernovláska a vrhla svoju dýku po Svenolovi. Minula ho len o vlások a zabodla sa do drevom vykladanej steny. Žena pohotovo vytasila ďalšiu dýku spoza opasku. Vtedy si Svenol všimol, že má na ruke dva hrubé zlaté náramky. Viseli voľne a tak bolo zrejmé, že jej nepatria. Dovtípil sa, že sú to náramky tej namyslenej meštianky.

„Kde si k ním prišla?“ opýtal sa.

„Aké je tvoje meno, éterista?“ spýtala sa na oplátku žena.

On sa usmial a predstavil: „Volám sa Svenol Liotén. Som éterista druhého stupňa.“

Čiernovláska urobila ďalší výpad a pokúsila sa Svenola bodnúť svojou dýkou. To využil ako šancu na protiútok a zdrapol jej ruku. Prudko potiahol ženu na svoju hrud'. Dýka jej vypadla na zem. Boli pritisnutí k sebe. Svenol sa pozeral do jej veľkých modrých očí.

„Máš krásne oči ako morský príliv,“ zalichotil jej so všetkou eleganciou, ktorú v sebe mal. Očividne to zabralo, lebo ostala zaskočená.

Svenol využil krátke zaváhanie. Jednou rukou jej ukradol spoza opasku poslednú dýku a zároveň ju odsotil tak silno, až spravila niekoľko krokov vzad a stratila rovnováhu. Keby nenarazila chrbtom do múru, tak by padla na zem. Svenol k nej pohotovo priskočil a pritlačil ju k stene. Priložil jej dýku ku krku. Žena zdvihla ruky nad hlavu. Nemala kam ujsť.

„Hlúpe triky,“ postťažovala sa čiernovláska.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa Svenol pozerajúc sa jej do očí a držiac dýku na jej krku.

„Shasta,“ odpovedala žena. „Volám sa Shasta.“

„Čo je toto za miesto?“ zisťoval ďalej Svenol a opatrne pritlačil čepel' dýky na jej krk tak, aby ju neporezal, no ak by spravila prudký pohyb, skončila by s reznou ranou, alebo by prinajhoršom vykrvácala.

„Skrýša,“ odpovedala.

„Koho skrýša?“ pýtal sa ďalej Svenol. Keby nebol zvyknutý na prítomnosť krásnych žien, možno by sa aj zakoktal. Táto čiernovláska, ktorá sa predstavila ako Shasta, bola skutočne nádherná. Hrialo ho pri srdci, čo bol pocit, ktorý predtým nikdy nezažil.

„Tieňov ulice,“ vyslovila odpoveď Shasta.

„Je tu ešte nejaký ďalší vchod?“

„Áno,“ odvetila.

„Svenol!“ ozval sa výkrik z tmavej chodby. Bol to Eteran, ktorý volal svojho spoločníka.

„Svenol, si v poriadku?“

On však toto volanie ignoroval. Ďalej sa pozeral záhadnej kráske do očí. „Daj si dole tie zlaté náramky,“ prikázal jej.

Shasta si bez váhania odopla dva zlaté náramky a hodila ich na zem.

Svenol zložil dýku z jej krku. „Utekaj,“ povedal, no veľmi neochotne.

„Čože?“ spýtala sa nechápavo.

„Utekaj,“ zopakoval.

Shasta sa otočila na stenu, rýchlo nahmatala správne miesto a zatlačila do jednej obkladovej laty. Otvorili sa tajné dvere vedúce do ďalšej tmavej chodby.

Otočila na éteristu. „Prečo?“ spýtala sa. „Prečo ma púšťáš?“

„Nekradni,“ riekol zúfalo. „Prosím nekradni a odíď z mesta. Druhú šancu nedostaneš.“

Shasta prikývla a rozbehla sa preč tmavou chodbou.

Len čo sa čiernovláska stratila v temnote, do miestnosti vběhol mladý Eteran.

„Tu si,“ povedal a postavil sa k Svenolovi. „Kde je tá žena?“ spýtal sa.

Svenol sa pozeral do tajnej únikovej chodby ako zmyslov zbavený. „Ušla,“ prehovoril.

Eteran si všimol roztrhané vrecúško so šedým práškom na zemi. „Zase ho použila, čo?“

„Presne tak,“ pritakal Svenol a začal si oprašovať hnedú uniformu od prachu.

„Ja už viem, čo sa tu stalo,“ dal sa do reči Eteran.

„Čo také?“ reagoval Svenol.

„Ak používali éter tu pod zemou, tak potom je jasné, že tresk nie je počuť do ulíc. Takto potom za pomoci éteru kradli.“

„To dáva zmysel,“ prikývol Svenol a zohol sa pre dva zlaté náramky na koberci. „Myslím, že patria tej meštianke,“ dodal a zblízka si ich prezrel. Na oboch bolo vygravírované slovo „Zdukra“. Presne tak sa volala tá namyslená žena.

Eterana pohltila zvedavosť. „Ja sa pozriem, čo je v tých truhliciach.“ Prešiel k jednej a kľakol si pred ňu. Na zámku bolo niečo napísané. „Tiene Ulice,“ zahundral si popod nos a otvoril ju. To čo sa v nej nachádzalo mu skoro vyrazilo dych. „Pod’ sa na to pozrieť,“ zavolať svojho spoločníka.

Svenol sa postavil nad kľáčiaceho Eterana a pozrel do truhlice. Bola plná rôznych zlatých náhrdelníkov, náramkov, sošiek a iných drahocenností.

„Tak tomu sa povie lup,“ poznamenal Svenol.

„Čo s tým?“ spýtal sa Eteran.

„Odnesieme to veľmajstrovi éteru,“ odpovedal Svenol a pohľadom presnoril celú miestnosť. Podobných truhlíc tu bolo viac. „Bude sa musieť vyhlásiť, že sa našlo kopec vecí. Podľa mňa väčšina ani nebude z mesta.“

„Sami to neodnesieme.“

„Tak si vyžiadame pomoc,“ odvetil Svenol. „Čo tí dvaja muži tam vzadu?“

„Zviazal som ich,“ odpovedal Eteran hrdo. „Daleko sa nedostanú.“

„Dobre.“

„Čo je s tebou?“ opýtal sa ho Eteran. Zdal sa mu byť akýsi bez nálady. Jeho až príliš zamyslený výraz v tvári a neprítomné oči prezradili, že čosi nie je v poriadku.

„Nič,“ odsekol Svenol. „Len toto je vážna vec. Odhalili sme niečo veľké.“ V skutočnosti mu bol nejaký lup ukradnutý. Všetky tie zlaté šperky a sošky vyzerali, že boli odcudzené veľmi bohatým ľuďom, alebo to možno boli úplatky. Jeho myseľ trápilo niečo iné. Nemohol z hlavy vyhnať tvár krásnej čiernovlasej Shasty. Spytoval si svedomie za to, že ju nechal ujst'. Jednoducho sa nedokázal prinútiť takú krásnu ženu zajať a hodiť do žalára. Normálne by s tým problém nemal, no tentokrát zasiahlo jeho srdce.

„Nad čím premýšľaš?“ prerušil ho Eteran.

„Musíme ísť za veľmajstrom a všetko nahlásiť,“ spustil Svenol a ukázal dva zlaté náramky. „Po ceste sa zastavíme aj v modrom dome a vrátíme ich mešťanke.“

Eteran otočil pohľad na únikovú chodbu, ktorou zdúchla Shasta. „Kam to vedie?“ spýtal sa.

„Nemám tušenia,“ mykol plecami.

„Podme sa tam pozrieť,“ navrhol Eteran nadšene. Konečne si pripadal ako skutočný éterista. Stal sa súčasťou niečoho veľkého.

Svenol a Eteran sa vybrali vpred tajnou chodbou. Po pár krokoch sa pred nimi vynorilo schodisko smerujúce nahor. Vyšli po ňom, otvorili dvere na vrchu a hneď ich ovalil korenistý zápach zeleniny. Ocitli sa v malom farmárskom obchodíku. Všade stáli drevené police plné zeleniny a košíky po vrch naplnené jablkami. Nikde však nebolo ani nohy.

Svenol prešiel k vstupným dverám a opatrne do nich zatlačil. Boli otvorené. Nazrel teda von a zistil, že sú v nejakej neznámej tmavej ulici, ďaleko od hlavnej promenády.

„Toto je hlavný vchod do tej skrýše,“ prehovoril Svenol. „Ten, ktorým sme prišli z hlavnej promenády bude únikový východ.“

„Majú to dobre vymyslené,“ odvetil Eteran. „Kto by hľadal zlodejov v takomto farmárskom obchode?“

„Asi nikto,“ povedal Svenol. Prešiel k jednému z drevených regálov a zobral z neho jablko.

„To ti nepatrí,“ napomenul ho Eteran.

Svenol sa schuti zahryzol. „Už som si odhryzol, tak je moje.“

„Ako povieš,“ povzdychol si mladý Eteran.

Spoločne sa potom vrátili dole do skrýše lupičov a naplánovali svoj ďalší postup. Svenol Liotén a Eteran Naitbird mali pred sebou ešte dlhú a rušnú noc. Najskôr odviekli dvoch lupičov do žalára pod budovou úradu. Potom sa s posilami vrátili do skrýše lúpežníkov, aby vyzdvihli truhlice s lupom. Kým ich všetky ponosili do bezpečia budovy úradu, začínalo sa brieždiť. Keď boli hotoví, zastavili sa ešte v modrom dome na námestí a vrátili namyslenej meštianke Zdukre jej dva zlaté náramky. Samozrejme, že sa ani nepoďakovala a ešte sa postťažovala, že ju zobudili tak skoro. Vo vzduchu viselo veľa nezodpovedaných otázok, no Svenol a Eteran sa aj tak rozišli, aby si po náročnej službe odpočinuli.